

работата, всички почнаха да се смѣятъ на моята простотия . . .

Кжщата, гдѣто живѣемъ, е много голѣма. Въ нея живѣятъ и други още нѣколко сѣмейства. Мене вече всички ме знаятъ. Минавамъ прѣди малко изъ двора, а момчето на господаря на кжщата почна да вика подирѣ ми: — „Хей, селянко! Я окачи на звънеца и изчисти обувката ми!“ и хвърли нѣщо върху ми. Менъ ме е страхъ отъ това момче . . .

Но ти, майчице, не се безпокой! Азъ ще привикна. Богъ ще ми помогне. Дѣтето нощемъ много плаче и азъ трѣбва да стоя будна

край него. А прѣзъ деня глава ме боли отъ безсъница. Нищо, ще свикна . . .

Поздрави Коля, Дима и Ганка. Азъ никога не ги забравямъ. Видѣхъ гдѣ се продаватъ играчки, и когато си дойда, ще имъ купя отъ хубавитѣ кончета, които се продаватъ по петъ стотинки. Цѣлувамъ те, майчице . . .

Ваша любяща дъщеря:

Янка Овчаркова.